

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swóbnj statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoć mójcnj
Lubosć ma;
Boh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebyes mana
Njeh ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Boh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiske njedželske łopjeno

Čałožić 1891 Khrjebjanstłi farar dr. theol. a fil. Bjedrich Gella.

W Budyschinje

18. haprleje 1937

Baugen

Njedžela Jubilate.

Wotewrjensta Boža služba ja paczerstwu wučebu.

Čłóžni řu čzi, řiz njewidža a wřhať wěřja! Jana 16, 16—23.

Wnjakajće Bohu wřhitte fraje, halleluja! Tak řtrowi nař na njedželi Jubilate řłowo je řwjateho piřma. Tute pojutrowne njedžele řu poľne wjeřela. Jutrowna wjeřela powjesć kłinczi nam řiřćće we wutrobje: Tón Řnjes je řtanył — hař, wón je woprawdže řtanył wot morwřch. Tehodla: Wnjakajće Bohu wřhitte fraje, halleluja!

Tón wjeřelosć leži teř w našim džęńńišim tekřće. Nař, a Čłóžnik je do řwojeje řmjercće se řwojimi wučobnikami řhromadžęń a jeho myřle du do přichoda. Čzeřli čzaz řřhińdže řa njeho a řa jeho wučobnikow: Po maľej řhwili njebudžecće wř mje widžecć. Wón budže wot nich wřatř a woni budža pľakacć a řaľosćizć, ale řwět budže řo wjeřelicć. To pak budže jenoř maľu řhwilu tracć, přchetoř: pak po maľej řhwili budžecće mje widžecć. Potom budže łonř wřheje řrudobř. Woni budu řo řaľo wjeřelicć, řař řo macć po porodže na řwojim džęřczu wjeřeli.

Tak řěřće řesuš řwojim wučobnikam wěřćizć a wřhitć řo řta, řař řě wón řim prajiľ. řdn řychu řebi jeho řłowa prawje we řwojich wutrobach řospominali, woni njebřychu tak čzeřpili, řako řu řesuš wot nich wřatř a woni jeho wřazř njewidžachu. Tak pak řo řim tehdom na čřichim piatku wřhitćto řosłama. Woni čzřychu ř nim jeho čzeřli pucć řicć, řeli dnřbjaľo řncć. „Čzěńńmy ř nim, řo řychmy ř nim wumřjeli“ řěřće jeho wučobnik řajiľ. řětr wučabřř řwoj mjecć, řo řy řwojeho miřćtra řakitaľ, ale řdnř řesuš jeho pomoz wotpoľasa: řńř řwoj mjecć na řwoje měřto, řě řař řy jeho mój řlemjena řřła, řo wón wřazř řwěru ř njemu řtacz njemóřęřće a wón jeho řaprě: řa jeho njěnařu. Woni

čzřychu ř nim řicć, woni čzřychu řemu řacć do řmjercće řwěřni řncć, ale woni pak njewjedžachu, řo budže Řhřřtuřřwř pucć čzeřpięńa tak čzeřli. Woni řěchu jeho horzo lubowali a wulkeho wot njeho wocřakowali. Řě tola řětr řam wumřnaľ: řy řy Řhřřtuřř, řiweho Řoha řřń. Řěřć pak džęřće tutón Boži řřń, na kotřńmř řadřń řřěř njeběřće, řař řłosťnik do řmjercće a řo njewobrasće. ř tym pak řo řich řřła wěra do řesuřa řosłama a ř jeho čzěłom řě teř řich nadžija pohřebana. Woni pľachu a řaľosćzachu, ale řwět — řidowřli lud — pak řo wjeřeleřće. řdnř pak řychu wučobnikř tehdom na Řhřřtuřřwřm wěřćęńju řrucće džęřželi, řo wón řim prajiľ řě: řo maľej řhwili njebudžecće mje widžecć, ale pak po maľej řhwili budžecće mje widžecć, woni řychu we wřhej řich řrudobje řrosćřt měli.

Přchetoř jenoř maľu řhwilu trajęřće řich řrudoba. řako řěchu na jutrowńřm ranju tamne řři řonř w řowje pobřli a řon řrósřńř namakali, řu řim ta wěřćosć data: Řhřřtuřř je řtanyľ. řrřř řo řosřćěřja mjes wučobnikami tuta wjeřela powjesć. Řěřć woni wřazř njeběchu ta maľa řduřćhena horřćka, kotřř w řrudobje řęęřće wo řwojeho Řnjesa. Řóh řě přćes Řhřřtuřřwě horřęřtanjenje tola dobnęće daľ. řich řrudoba řu do wjeřela přćewobrocžena. Woni řěchu řwojeho Řnjesa widželi, řař wón řim prajiľ řě: řo maľej řhwili njebudžecće wř mje widžecć, a pak po maľej řhwili budžecće wř mje widžecć. Doľęř řěchu jeho řěřć řami widželi, džęřchu woni řako jeho řapřćhtolřo won do řwěta a přćhipowjadachu Řhřřtuřřa, kotřř řu řřćiřowany, je wumřjęľ, řu pohřebany, je ř řeli deľ řtupiľ, ale kotřř je na řřęři džęń řa řo řtanyľ wot morwřch. Tak řychu jutrowne ranje řa wučobnikow jęđń nowř řapocřatć!

Dopřelniko řě řo Řhřřtuřřwě wěřćęńje: řo maľej řhwili njebudžecće mje widžecć, a pak po maľej řhwili budžecće mje widžecć. W řařćim čzřřu řęęřmy pak my džęńřa?

Widzimy my jeho abo je wón wot naš schoł? Sdny my hladamy won do swěta, chze so nam šac, kaž by sa naš czaš srudoby a płakania pschischol. W Ružowskej a Schpaniskej so Bože mjeno hani. Zyrkej Knjesa ma tam žalostnje czerpicz. My widzimy tak w našim wótnym kraju hamym mužojo postanu pschecziwo Khrystušej našemu Knjesej. Tehodla kóždu njeđzeliu prožymy:

Sjew kwoju móz, o Khrystuše ty,
So ham Knjes wschitkich knježich by,
A swarnuj kwoje kschesczianstwo,
So by cze wěcznje khowali.

Alle sjewi Khrystuž kwoju móz? Postanje wón, so by kwojich njeprscheczelow šit? Ach, wono drje je tón czaš, wo kotrymž je nam naš Sbóžnik prajil: Po malej khowili wy mje njebudžecze widžecz. Kaž by mohla naša zyrkej do tajleho njeměrneho pytanja pschiciz, hdy by wona Khrystuža widžala? Widži cžlowjeł dženžnišeho czaša Khrystuža? Wón so stara, wón pyta na wschelaše waschne sa Bohom. Sdže pak je Khrystuž, so by wón pomhał kwojej zyrkwi a wschitkim pytažym wutrobam? Ach, wono drje je tola tón czaš płakania a žalosczenja pschischol.

Al, tak pak njemóže bycz, pschetož tehdom jako bě so horještanjny Khrystuž Schimanej a wschitkim jeho wučobnikam sjewil, bě so tón nowy czaš sapoczał, wo kotrymž je Knjes wěschcizil: A pak po malej khowili budžecze mje widžecz a tutón czaš njeje pschestał hacž do dženžnišeho dnja. Wot tamneho dnja, jako kebi wučobnizy wjekele powěsč donošowachu: Tón Knjes je stanył, je so wona i mozu dale po wschěm kweče rosschěřila. Kóžde jutry naše swony won do kraja wołaju: Tón Knjes je stanył. Naše žyle zyrkwinšle lěto dostawa kwoje žyle kwečlo wot jutrow. Sčto by byl adventski czaš, ščto bychu byle hody a pošne njeđzele, hdyž njeby tón, kotryž je so wot Boha we wěcznosčzi narođzil a czerpil na kschizju, pschewinył kmjercz a psches kwoje horještanjnje wot morwch nam dobył měr a žiwjenje? Tutón jutrowny Boži dživ bě tehdom wučobnikam snamjo noweho šbóžneho žiwjenja a wón je to woštał hacž do dženžnišeho czaša. Wón je so tehdom kwojim wučobnikam sjewil a my jeho dženža widzimy. Po malej khowili wy njebudžecze widžecz a pak po malej khowili wy mje budžecze widžecz. Ta mała khowila, hdyž bě wón wot kwojich wučobnikow prjecz schoł, trajesche jenož krotki czaš. Wot jeho štanjenja na jutrownym ranju je wón nětk živy a je naš pastyr, kotryž naž snaje a kotrehož my snajemy a widzimy.

My jeho widzimy! Ale naše widjenje wschał je jene hinajšche widjenje hacž to wučobnikow kriedž jutrow a i njejušpicza. My njemóžemy kwoju ruku položic na jeho bok, my njemóžemy i nim rěčecz kaž bēschaj wučobnikaj tehdom duzy do Emmauža i nim rěčaloj. My móžemy jeho widžecz, ale niz i cžělnym, ale se kwojim snutskownym wóczkom. My móžemy i nim rěčecz, ale jenož, hdyž so i njemu modlimy w duchu a prawdže. Tehodla bě Jesuž Thomaschej rjeknył: „Sbóžni so czi, kiž njewidža a wschał wěrja.“ W tym leži wulka hnada našeho Boha. Kaž mohł wón biskop a pastyr našich dušow bycz, hdy by wón byl swjasany na widomne cžělo? My njebychmy mohli štajnje w šbóžnej wěstosčzi živi bycz, so je wón pola naž, naž schita pschede wschěm ščym a naž wjedže po kwojej wótzowskej woli. Sbóžni so, kiž njewidža a wschał wěrja.

Snada to je, ale tež cžěłi nadawł. My mamy so tute mu njewidomnemu Bohu wuřnac. Tak bě psalmista hižom so Bohu wołal wo pomož, pschetož bjesbóžni bēchu i njemu

pschistupili a bēchu jeho hanilili: Sdže je nětk twój Bóh? Sedny hanjeř našche kschesczianškeje wěrny bē něhdy prajil, byrniež bychu so wschě wučerjo bohošłowstwa hišcže bóle prózowali, woni tola njemóža dopořac, so je Khrystuž wopravdže stanył wot morwch. To je tež wěrno, dopořac to ničto njemóže, kaž tež ničto Boha se kwojim rosumom šapšimyncz njemóže. Tu so pořaja prawa wěra, kotraž tež psched njewěrjazy kwečom so wuřnaje i kwojemu njebyštemu, njewidomnemu Wótzei.

Tuteho njewidomneho Boha ma nětk zyrkej předomac a wučiciz. Lube paczerške džeczi, hdyž waš nětko zyrkej do kwojeje ruki wořmje, dha wona to cžini i wutrobny modlenjom, so by wasche snutskowne wóczko Khrystuža namakało. Ale wschitka naša wučbu móže jenož jene pomhanje bycz. My chzemy wam pucz i njemu runacz, my chzemy wam pomhacz wasche dwěle pschewinycz, ale so byšcže jeho we wěrje tež widželi, to my wam dacž njemóžemy. My chzemy wam te žorla pořac, ale hacž budžecze i nič tež wopravdže wodu wěczneho žiwjenja picz, to njeleži w našich mozach.

Lubi šarschi, tu macze wy kwoj kwojaty nadawł na kwojich džecžoch. Na wami budže psched wschěm šaležecz, hacž wasche džeczi kwojeho Sbóžnika namakaju. My w paczerškej wučbje chzemy jim kschizowaneho a horještanjneho Khrystuža wučiciz, ale wy macze jim psches wasche domjaze žiwjenje pořac, so je tutón Khrystuž ta klyna móz wascheho žiwjenja, so wy njebyšcže mohli bjes njeho živi bycz. Potom tež wasche džeczi njebudu chzycz bjes njeho hič kwoj pucz. My chzemy waschim džeczom roskładowacz kwojate Pišmo, ale so je to wopravdže naše kwojate Pišmo, i kotrehož so nam žorli cžerstwa woda, kotruž sa naše žiwjenje trjebamy, to dnyrbja džeczi wot waš wufnycz.

Lube džeczi, to je prózowanie paczerškeje wučby a waschich kweřnych šarschich, so byšcže wy špšnali, so kmy my w tym czažu živi, wo kotrymž je tón Knjes prajil: A pak po malej khowili budžecze mje widžecz. Bóh pak wam dai kwojeho kwojateho ducha, so byšcže jeho tež wopravdže widželi i wóczkom wěrny. Sdny pak pschindu na waš cžěłe dwělowanja, tak njesadwělujcz, ale wojujcz kweču. Sdny šče jeho šhubili, njewotporčujcz, doniž nješcže jeho šažo namakali. Wopominajcz pschezo pschi tym, so pschindže junu tón czaš, hdyž budžemy jeho šažo tak kaž jeho wučobnizy tehdom wot woblicza i wobliczu widžecz. Sdny naž dženža hišcže wschelke praščenja cžwiluja, dha chzemy kweču cžakacz na tutón czaš. Potom budže naše wjekele wulke a naše wjekele njebudže ničto móz wot naž prjecz wsacz a na tym dnju njebudžemy so jeho ničto wjazny prašheciz. Šamjen.

Paczerškim džeczom a jich šarschim.

Džeczi a šažo džeczi, a šarschi a šažo šarschi! tak rěła to wočolo jutrow. Džeczi džej se ščule a pschindu i wołtarjei konfirmazije, a džeczi du do wučby abo na klyžbu, a džeczi du do ščule — a šarschi wschudžom i nimi, wočolo nič a ja nje! A nětk je dženža Jubilate — kaž hižo lěta dołho — Boža klyžba sa sapoczałt paczerjom. Džeczi a šarschi so i njei a i njei wołani.

Džeczi a šarschi! Njesapomimy, so i nimi je pschezo a šažo wołany hišcže něčtón: wořada! Teje džeczi to so, jele šawy to so abo budu! Tuž ma wořada šamořwienie sa nje, kaž so to wořadže pschedewschěm tež pschi konfirmaziji praji. Wona ma je pschewodžecz i dobroprořčenjom, wona ma i nimi hič je wobdawajo, pschewodžej, schitajo, wona ma psched nimi hič i dobrými kschesczianškim pschikładami

wšchědny dzeń a niedželski dzeń. A hdnž ma to wožada czi-
nicž, ma to tež cžinicž kóždy wožadny, kóžda wožadna!

Hdnž tu hišćeje nětoho njewuśběhnyem, škodžimy
něšto. Amótsja njezmědža tu šapomni bncž! Šamt
šmótruw je pšchego wážny byl. Wón je to sawěšće tež w na-
šim cžažu. Tuž šmótra, šestupajće šo do jeneho rjada, —
ně lěpje do jeneho škutkowanja sa džěcži! Wone šu tež Wam
dowěrjene! Wy njeběšćeje jenož pšchi dupje šwědkojo, Wy
budžecze tež junu šwědkojo!

Dženš, Jubilate, nětk Boža šlužba sa šapocžatk pacze-
rjow. Wy wšchitzy, kiz runje mjenowani, šlušćecze do nje-
je a šlušćecze do dobroprošćenjow sa nowe paczeršće džě-
cži. A Wy paczeršće džěcži niz mjenje! Bóh daj wšchěm, kiz
Waž wjedu a wučža, šwoju móž a šwoje žohnowanie a
Wam runje tak, kiz Wy šo macze wuhotowacž sa žiwjenje,
wumrěcze, wěcžnošć. Tak to tola je, njech tež šo šwjetšća
jenož wo pšchihotowanja sa žiwjenje rěcži. Ššto šu czi lětki
šewšleho žiwjenja pornjo wěcžnošćam wěcžnošće! Albo ššto
šu wšchě hodžiny dołheho abo krótkeho žiwjenja pornjo ho-
džinam, w kotrychž šo hotuješ, i tuteje cžažnošće hič!
Wšchě hodžiny šwojeho žiwjenja šu tehdy prawje žiwe, hdnž
maš kóždu sa pšchihotowanje na tutu jenu pošlednju hodži-
nu. Tehdy budžejš w tutej pšchihotowane, dohotowane!

Tuž wšmi nětk sa tuto pšchihotowanje pšchedewšchěm tro-
ji grat do rukow: Bibliju, špěwaršće, katechizmu. Š tym
šy hndom dopomnjene na teho muža, kotryž je tole trojate
šchěšćijanam do rukow dał, na reformatora Luthera. A
i tym maš šdobom wotryšny kónž pšchěd šobu: Še wšchěj
šwěru a pilnošću šo i modlitwami wo to próžowacž, šo štru-
czič w tej ewangeliškej wěrje, w kotrejž Luther štał a wojo-
wał, žiwy byl a wumrěł, w tej wěrje, kotraž je šałożena na
Ješuža Khrystuža, šchizowaneho a štanjeneho šeniczleho
Šbóžnika cžlowjekow a na Bibliju, w kotrejž mamy to wul-
ke a pošlednje šjewjenje wěcžneho Boha, i kotrymž tutón chze
wujednanje a tak šbóžnošć a šbožo wšchěch cžlowjekow. Še
tutej wěrje potom wuśnawašch we wšchěm, tež w cžěžkim a
šrudnym cžažu:

Jedyn twjerdy hród je naš Bóh šam,
Brón dobra, šylna šlała,
Wón je wšchěj nušy pomha nam,
Kiž naž je šapšchijala.

To pať je tež ta wěra, kotraž w cžažach šnutskeho a
šwonkeho wojowanja, kotraž w cžažach kaž našch tu wobšteji
wuśnawajo:

To šlowo dyrbyja woštajicž
A žanoh' džaka došćacž!

Tuž dži a cžin wšcho tak w Božim mjenje, lube džěcžo!

Pšchějemy Tebi — a tak kóždemu, — šo by Ty mohło
pšchego wo šwojim pucžu pšches cžaž a žiwjenje tak wuśna-
wacž kaž na pšch. wuśnawa šlawny pucžowar a wučženž
Šhačleton, kotryž je sa južnym cžopom šlědžil. Wón pšche
šcžehowaze, — a i toho hndom špóšnaješch, šo njeje tak, kaž
pšchěcžiwizny wěry wudawaja, šo pšchirodošpytnizny a drušy
šlědžerjo do Boha njewěrja, ale šo je to nawopať:

„Hdnž špominam na tute dny,“ — wón mēni cžaž, we
kotrymž tam w južnym ludowym morju južny cžop pytašće
— „njedwěluju na tym, šo běchmy pod wošebitym šchitom
Božim, niz jenož dužny pšches šněhowe runiny, ale tež dužny
pšches wihorjate bēle morjo, kotrež šupa Elefanteninsel wot
našchěje štazije w Južnej Georgiji džělešće. Šusto šo mi
šdašće, jako njebychmy my jenož tšjo byli ale šchtyrjo dužny

po tutym 36 hodžin dołhim pucžu mjes horami a lodowzami,
kotrež hišćeje žaneho mjena nimaja tu w Južnej Georgi-
ji...“

A Ty, lube džěcžo pšchějesh šebi wěcze šame, šo by tež
Ty we wyšotich lětach tak wješole a tak roššudne wuśnacž
mohło to, šštož pošny maršall Šindenburg wuśna:

„Njech šo ludžo wadža tež hišćeje bóle wo wěru, ja wo-
štanu pšchi šwojim šlubjenju: „Mojeho Ješuža ja nje-
pušćaju!“

Wuśnacze.

W šwojim testamencze pšche Friedrich Wilhelm I., ko-
trnyž šałożi pruske wójsko a pruske offizěrštwu, a kotryž je še
šwojei šylnaj wolu a še šwojei jažnej myšlu pruskemu lu-
dej a štatej jeho ras dał:

„... Ša šym wot 20. lěta šwojeho žiwjenja šwoje žy-
te dowěrjenje na Boha štajał, še kotremuž šym šo štajnje wo
hnadne wuśnyšćenje wołał a kotryž je moje modlenie tež
štajnje wuśnyšchowal, a šym šebi wěšty, šo budu pšches hnadu
Ješom Khrysta a jeho hórke cžerpjenje a wumrěcze šbóžny.“

Tutón sa Prusku a i tym tež sa Němšku tak wulzy wážny
pruski wječch wumrě, šdychnywšchi jako pošlednje šlowo:
„Knježe Ješu, Ty šy moje došncze w žiwjenju a we wumrě-
cžu!“

Ššto tež to by tón našhonil, kiz by tutemu wječch
pšchishoł i mudrošću, kotruž nětkle šlyšchish, a jemu prajil:
„Tuta wěra, šo je hrěch, pošuta a hnada pošaje, šštož je wob-
žarowacž, šlemjenny šarakter Wašchěje majěšće?“

Šyrkej a štat.

Wjednik a kanzler Adolf Hitler šwjeczi 20. haprleje
šwoje narodniny. Šo my Ewangelišy jemu hatle to šlubjenje
šwěry šlubicž njetriebamy, ale i njemu a i štatej wot njeho
wjedženemu šwěry štejimy, to wón wě a to šo šamo wot šo
wě, ale my tuto šlubjenje wobnowimy na tutym dnju a pšchi-
nješemy jemu jako najlěpšchi dar: modlitwy a dobroprošče-
nje i Bohu sa njeho a sa jeho wjedništwo, šo by wón jo mohł
wuśonjecž tak, kaž to ludej a krajej i wěrnemu šbožu a Bohu
i cžěšći je. Bože žohnowanie, Boža pomož je wšchěch darow
najlěpšchi; bjes tuteho wšcha cžlowšća pomož, wšcha cžlowšća
wěra tola ničžo dodošonjecž njemóže. — Hdnž tole wupraji-
my, wuprajimy wěrošć, kotruž je wón, wjednik a kanzler
Adolf Hitler, pšchi špocžatku šwojeho škutkowanja jako wjed-
nik Němškeje w lěcze 1933 šam wuprajil i nam derje šnatym
šlowom Štareho Testamenta, i 127. psalmom: „Šeli šo Knjes
šchěžu njetwari, džěłaju podarmo, kotřiz ju twarja.“ — A
hdnž wón šwjeczi šwoje narodniny runje nětkle w cžažu,
hdnž je ewangeliška šyrkej Němškeje w roššudženju, chyzł Bóh
i tomu wšchemu špožćicž, šo lud Němškeje, lud toho kraja,
i kotrehož Bóh reformatora Luthera šbudži, hinať nočze a
njemóže hacž i džafnej šwěru a lubošću šwoj pšchichod a
šwoju šyrkej twaricž na tón šałożil, kotryž je šałożeny a ko-
trnyž šo njeħnuje: Ješuž Khrystuž a ta wěra do njeho. A Bóh
chyzł hnadny bncž a wobaracž wšchemu, šštož chze tajšemu
twarjenju na šałożku šchěšćijanšćeje wěry napšchěcžiwu bncž.
Wo to prošchmy a cžinmy dobroprošćenje i Bohu! To budž
i tamnym darom modlitwow a proštwow dašchi dar i narod-
ninam wjednika a kanzlera a žytemu ludej. A šo by Bóh
našch Wótcžez we šwojei wšchěhomozny a hnadže tajškim mo-
dlitwam wuśnyšćenje špožćil a dał, štejmy wšchitzy i wutro-
bu, še šlowom, še škutkom, i žyłym žiwjenjom i tutym mo-
dlitwam a sa tajšu našchu wěru a sa našch wóžny kraj!

Konfirmazija. Hannoverška krajna žrtej je wošjewiła wufas wo roswucžowanju paczerškich džeczi. Tam maja starichi hwoje džeczi 2 lécze do konfirmazije sa paczerštu wucžbu samotwicž. Džeczi smēja tať mjenowane psched- khodne roswucžowanje a po tym paczerštu wucžbu.

Se Sserbow a s dalofa.

Cantate. Spěwajcze! wona wofa. A kšesczijenjo spě- waja tež wošebje na tutej njedželi. Tať šhromadža 30 žrte- winke khory Lubijskeho wokreža lěťka njedželu Cantate we Hornim Friedersdorffe, so bnychu tam 1/26 hodž. Japocželi se šhromadnym spěwanjom. Wšchitzy wožadni 30 tam 30bu pscheprošcheni.

S Drježdžan. Esobotu, 3. haprleje seńdže 30 towarstwo „Czornobóh“ k domijniskemu wjecžorej do hošczenza „Elisen- hof“. Wjecžork bē tať bohacze wopytany, so mēstna njedoka- hachu. Pšehozo sažo itoln s druhich istwow noščachu. Bē tola młodny stud. theol. knjes Picž pschednoščt pschilubik. Tať 30 30buštawy s dnytkom šhromadžichu a pschedžynda, knjes Rowar, młodeho studentu wutrobnje witašche kaž tež wšchēh seńdže- nych. Najnusnišche dnytki dnjoweho porjada 30 sřadowachu a potom pschedžynda młodeho knjesa proščesche wo jeho psched- noščt. Jako wón poštanu, knježesche hnydom žyrkwina czi- ščina; wšchēh woczi wižaschtej na jeho hubomaj a wšchitzy wocžatowachu nēščto wošebiteho. Pschednoščowar, kiž je nēmšeho poškoda, rēcžesche s jažnym, mērnym hłōžom a na dobrej žerbškej rēczi wo žerbškich spěwarškich. Ržbowasche jich pucž wot spocžatka, hđžēž bēchu jenož rukopišne kopjenka, hacž do našchich dnjow, šchtož bē jara sajimowaze a powu- cžaze. Niz jeneho drje mjes nami njebē, kiž je pucž našchich lubnych spěwow šnať. Wšachmy je pschezo do rukow jako hoto- we knihi. Pschednoščowar bē tež wšchelaťe žerbške knihi 30- bu pschijnešl, na pschiklad: Prēnje žerbške prēdowanje we Kšchiznej žyrkwi w Drježdžanach. Dale: Požlednje žerbške prēdowanje w nēkotrych wožadach. To bēchu wutrobu hnu- jaze žłowa, kiž duchowny požledni frōčž k wožadze rēcžesche. Dale: Esmjertne prēdowanje we Nježwacžidlskej wožadze sa khudeho hrēšchnita, kiž bu jako šapaleť pola Šcheshowu s mjecžom morjenn. To a wšchelaťeho drugeho sajimaweho žłyšchachmy, hđž pschednoščowar škōnczi, njeswērichmy žebi po tutnyh tať khutnyh žłowach pschikšewowacz. Jeho žłyšchē- ze a mērne woblicžo pať rēcžesche: Wašche nutrne pschipožlu- chanje bē mi to najbohacžišche myto! Po khwili dwē ruzny klješaschtej, a wšchitzy pschitomni 30 pschisamknychu. Eswo- je stare knižki pschednoščowar jako žadne debjenki a drohotki w rukomaj džeržesche, so 30 žana njeby šhubiła. We mni pať našta žedjenje: Mohła ja tola jene stare knižki tu pschipožo- žicž; tu bnychu byle derje šthowane! — Stara knježna ke mni pschistupi prajizy: To bē sajimne! Kajki je to mješki a jažny hłōž! Ja jenož jara wobžaruju, so njemōžu woblicžo widžecž! Wona khētro maľo widži. — Ja jej wotmolwich: „Woblicžo a hłōž štej žyle jenajšej!“ Spokoženi podachmy 30 na dompucž s tej nadžiju: Esnano bōrny sažo nēščto rja- neho žłyšchimy!

S Ruskej pschikhadžeja — kať mohło to tež hinať bnyč, doľhož tam taťke nadknježstwo? — tež lěťka powēšcze, kaťkež 30 tam hižo lěta doľho w jutrownym cžazu wošpjetuja: Se- žynljene wojowanje pschecžiwu Khryštušej a jeho žyrkwi! Žutry, hđž 30 runje w Ruskej kšesczijenjo po wašchju

prēnich kšescžianow šrowja: „Tōn Knjes je štanyl!“ — „Tōn Knjes je šawēšcze štanyl!“ — poľaza 30wjetruskim mōž- narjam kōžde lěto šnowa jich njemōž a Khryšta žiwu mōž, kotraž 30 tola jewja, byrnjež njeprawda a njesprawnošč, šchčuwanje a ludanje, pschescžehanje a mordowanje ju špy- towała šanicžicž. Esu tam noweho kommižara sa nabožne naležnoščje poštajili, a tutōn je šnaty jako nješmilny cžlo- wjeť. Młodžinu chzedža tam s noweť mozu a s nowymi lu- bjenjemi bjesbōžnu ščiničž. S nowymi wohidnymi wobra- jami a šchčuwanjemi a hroženjemi tam šchčuwaju a hrošu roškwaja. — Kať doľho hiščcže?

Žadna namaľanka. W jeverlandskej wožadze Accum na- maľachu na šarje w starej Bibliji pschipožowu papjeru, ko- traž bē popižana. A šchto bē ju popižat? Reformator Luther žam a jeho pomoznik Jan Bugenhagen. Štaj na tutu pa- pjeru žebi napižaloj wšchelaťe šchpruchi s Biblije a jich psche- ložk a to w lēcze 1543. Biblija je pať s lěta 1693. So 30 30 wulzy radowali, mōžemy žebi myžlicž.

Biblijski pucžnik.

Jubilate, 18. haprleje: Wōn budže s kralom na Jakubo- wym domje wēčnje a jeho kraleštwu njebudže žadny tōnz. Luf. 31, 33. — Jana 16, 16—23. — Ps. 73, 23—26. — Knje- že knjež, šđerž, kralo, 30wojich, doňwarjo, doňwaj. Wjedž ty wōjnu žam sa 30wojich, jatym s jastwa wupomhaj, wu- pusččž tudny dušche s jamy psches krej nowoh' šakonja, so we cžwili njetradamy, twōj Duch sa naž dobre ma. K. 493, 8.

Pōndžela, 19. haprleje: A hlaj, Kananejška žōnška, kotraž s tnyh žamnyh mjesow pschindže, woľasche sa nim a džesche: Knježe, ty žyno Dawitowy, žmil 30 nade mnu; moja džowka budže wot cžerta hubjenje cžwilowana. A wōn jej žłowcžko njewotmolwi. Mat. 15, 22. 23. — K. 593, 1. — Psalm 38. — 1. Sam. 12, 1—13.

Wutora, 20. haprleje: Tuž wotmolwi Jesuž a džesche k nej: O žōnška, twoja wēra je wulka! tebi 30 štať, kaž chješh. A jeje džowka wocžerstwi w tej žamej hodžinje. Mat. 15, 28. — K. 608, 4. — 2. Kor. 13. — 1. Sam. 12, 14—25.

Esrieda, 21. haprleje: ...so bnychmy njewopusččžili ža- mi hwoje šhromadjenje, jako nēkotři wašchne maju. Hebr. 10, 25. — K. 267, 1. — Jakobus 1, 1—15. — 1. Sam. 13, 1—14.

Schtwōrtk, 22. haprleje: Njebeža budža šahinycž, ty pať woštanjesh. Hebr. 1, 11. — K. 796, 1. — Jakobus 1, 16—27. — 1. Sam. 14, 1—15.

Pjatk, 23. haprleje: Jastnik wjedžesche jeju do 30wojeho domu, štaji jimaj blido a wježelešche 30 s žnykej hwojej khēžu, so do Bōha wēri. Žap. šf. 16, 34. — K. 383, 7. — Jakobus 2, 1—13. — 1. Sam. 15, 1—11.

Esobota, 24. haprleje: Wšchaf pať, šchtož macže, to džerž- cže, hacž pschindu. Šjew. Jana 2, 25. — Jakobus 2, 14—26. — Psalm 98. — Ach, pomhaj, Knježe Jesužo, a žmil 30, lubny Šbōžniko, nad wšchēmi, kiž 30 w bludži, kiž štajnje hrēšcha na hnadu pschi 30wojim hrēšchym žiwjenju, haj, wobrocž wšchit- kich ludži a pomhaj wšchitkim hromadze nam s hnady k wēč- nej šbōžnošči! Žionske hłōžny cžo. 291, 13.

Wištowanje:

Kni. L. w D.: Džaf a postrow.

K. W. we W.: A pschispomnjeńka w P. B.? Redaktor.

Sa Cantate: L. w M. — Sa Rogate (Bože špicže) Šch. w B. — dnyrbi pōndželu rano do cžišchcžernje. —